

„No víš, jak to chodí, když je člověk starej. Takový věci se prostě vobjevujou každou chvíli.“

„Chudinka Dotty. Pozdravuj ji ode mě, prosím. A co Dennisův pravnuček? Jak mu dopadly ty testy do... kam že to chtěl...?“

Hubert opět nahlédl do notesu, ale tentokrát tam potřebnou poznámku nenašel.

„Já myslím... že to bylo do Watfordu,“ vyhrkl v panice.

„A nepleteš se? Kdybys řekl Watford, utkvělo by mi to, od tamtud pochází rodina Robinovy matky. Ne, když jsme spolu mluvili posledně, určitě jsi říkal... West Ham... to je ono! Tvrdil jsi, že chtěl do West Hamu.“

Hubert zběsile listoval notesem a skutečně: vedle poznámky ‚Dennisův pravnuček‘ tam stálo ‚WEST HAM‘.

„To máš nejspíš pravdu,“ prohlásil tedy. „Ale Watford nebo West Ham, co je mi po tom? Můj pravnuček to přece není!“

Rose se od srdce zasmála, očividně ji pobavila otcova okouzlující přezíravost vůči detailům.

„Ne, tati, to fakt není. Ale jak teda dopadl?“

„A víš ty co?“ opáčil Hubert stroze. „Já se Dennise neptal a von sám se vo tom nezmínil.“

„Teda tati,“ podivila se Rose, „to přece nemyslíš vážně? Měl by ses o svý přátele víc zajímat. Je to prospěšný pro tvý zdraví. Nedávno jsem narazila na moc zajímavou studii, kde se psalo, že lidi, kteří mají skupinku dobrých přátel, mají větší pravděpodobnost, že se dožijou vyššího věku.“

„Mno, i kdybych nežil kdovíjak dlouho, s kamarádama jako Dotty, Dennis a Harvey mi to bude připadat jako věčnost!“ zasmál se Hubert a pak si odkašlal. „Tak, holčičko, ale dost už o mně. Pověz mi radši něco vo tý konferenci v Mexiku, na kterou pojeděš. Tam budeš mít nějaký důležitý projev, jo?“

Ještě docela dlouho si povídali, probrali nejen její cestu do Mexika, ale taky téma knihy, kterou teď připravovala, a její plány, jak předělat zahradu, aby si konečně mohla naplno užít bazén. Hubert byl vděčný za každičkou podrobnost, o kterou

se s ním podělila, dokázal by ji poslouchat celý den. Takže když si uvědomil, že hovor spěje ke konci, jako vždycky posmutněl.

„Tak jo, tati, budu muset končit. Ráno brzo vstávám, musím vyzvednout jednoho hostujícího profesora, který přiletí z Kanady. Co budeš do konce týdne dělat ty?“

„Ale tak znáš to, nic zásadního.“

„No tak, tati, na něčem jsme se přece dohodli. Nech toho a prostě mi řekni, co máš v plánu.“

Hubert nalistoval poslední popsanou stránku notesu.

„No, tak zejtra večer chce Dotty vyzkoušet bingo v jedné nově votevřený herně v centru. V sobotu jsme s Dennisem plánovali vyrazit do takové hospůdky za městem na voběd. V neděli nás Harvey všechny zve k sobě na grilovačku. A v pondělí chci být v klidu sám doma, abych mohl dělat na zahrádce. Pokud jde o zbytek tejdne, zatím nemám tušení, ale jsem si jistej, že Dotty už určitě něco vymejší.“

„Tak to zní jako docela náročný týden!“ vydechla Rose. „Nechápu, jak to zvládáš.“

„To já taky, ne, holčičko. To já taky ne. No tak se vopatruj, brzo se zase uslyšíme.“

Poté, co zavěsil, Hubert chvíli seděl a uvažoval o svém hovoru s Rose. Jednou nebo dvakrát to málem zbabral. Fakt by si měl nechat udělat transplantaci mozku nebo si přinejmenším zavést nějaký lepší systém v poznámkách. Vzal ze stolku propisku, zapsal si: „DĚLEJ SI LEPŠÍ POZNÁMKY,“ a pak notesem bouchl o stůl tak prudce, že Číča, která se mu mezitím znovu uvelebila na klíně, procitla a vyčítavě se na něj zahleděla.

„Moc nekoukej,“ ucedil Hubert a snažil se vyhnout jejímu upřenému pohledu.

Číča na něj dál zírala.

„Viš dobře, že mě to samotnýho nijak zvlášť netěší.“

Číča z něj nespouštěla zrak.

„Ale mám snad na vybranou?“